

๒๘

ต้องบวชอย่างมีเป้าหมาย

บวชมาแล้วต้องมีวัตถุประสงค์เดียวเป็นหลัก

คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

นอกนั้นเป็นเรื่องปลีกย่อยลงมา

นี่เป็นของเก่าดั้งเดิม

บวชมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง การบวชต้องมี
วัตถุประสงค์อย่างนี้เท่านั้น ถ้าไม่มีเป้าหมายอย่างนี้
บวชเป็นพระยากนะลูกนะ

๓๒ พรรษาที่ผ่านไปของหลวงพ่อ รู้สึกประเดี๋ยวเดียว
ยังมีความรู้สึก ว่า งานที่แท้จริงยังไม่ได้เริ่มต้นเลย ทั้งๆ ที่ทำ
มาเรื่อยๆ ไม่ขาดเลย แม้แต่วันเดียว มากบ้าง น้อยบ้าง นั่งบ้าง
นอนบ้าง ยืนบ้าง เดินบ้าง ก็ทำมาตลอด

บวชแล้วต้องมีเป้าหมาย เมื่อมีเป้าหมายแล้ว ข้อวัตร
ปฏิบัติจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ เพราะรักที่จะไปถึงตรงนั้น
อยากจะเข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงพระธรรมกาย อยากไป
ศึกษาวิชาธรรมกาย

ความกระตือรือร้นจะเกิดขึ้นเอง และสอนตัวเองได้
เมื่อเรามีเป้าหมาย จะรักการปฏิบัติธรรม พอปฏิบัติธรรม
มันมีความสุข ถ้าไม่มีความสุขมันนั่งนานๆ ไม่ได้หรอก

แต่ความสุขที่เกิดจากธรรมปฏิบัติ ไม่ใช่จู่ๆ เกิดขึ้น
ก็ต้องเริ่มต้นจากความไม่สุขไม่ทุกข์เสียก่อน ต้องฝึกฝน
ต้องพากเพียร ต้องอดทน ต้องทำสม่ำเสมอ และหมั่นสังเกต
ดูว่า เราทำอะไรถึงจะวางใจได้ถูกต้อง ถูกวิธีการ แล้ว
ความสุขจากการปฏิบัติถึงจะเกิดขึ้น เป็นกำลังใจสำหรับ
วันต่อวัน

มาอยู่วัดพระธรรมกายแล้ว อย่าให้มีแต่ชื่อวัดพระ
ธรรมกายเท่านั้น แต่พระในวัดพระธรรมกายต้องเข้าถึง
ธรรมกาย นี่คือวัตถุประสงค์ของการสร้างวัดมาตั้งแต่ต้น
ที่ว่าสร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ สร้างคนดี
ที่โลกต้องการ

หลวงพ่อว่า ลูกทุกคนมีบารมีไม่ใช่อ่อนๆ บารมีแก่ๆ
กันทั้งนั้น ถ้าบารมีอ่อนๆ มาไม่ถึง มาอยู่รวมกันไม่ได้หรอก
มันต้องมีบารมีไล่ๆ กัน เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้า
ฝูงเนื้อ ฝูงปลาก็อยู่ในหมู่ปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่
ธรรมกาย อยู่บ้านไม่ได้ มันมีความรู้สึกว่า ไม่ใช่ที่อยู่ของเรา
อยู่วัดอื่นก็รู้สึกไม่ค่อยได้ เพราะว่าไม่มีธรรมกาย นอกจาก
วัดสาขาที่ขยายงานออกไปเท่านั้น



บารมีของลูกทุกรูป หลวงพ่อกล้ายืนยันได้ว่า เรื่อง
บารมีเรามีมากพอที่จะเข้าถึงวิชาธรรมกาย ถ้าให้โอกาส
กับตัวเองปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกวิธี นั่งไปเรื่อย ๆ จะ
ต้องเข้าถึงอย่างแน่นอนสักวันหนึ่ง ขอให้นั่งเถิด

ใหม่ ๆ มันก็ฟัง ๆ ก่อน มีภาพโน่น ภาพนี้ เสียงโน่น
เสียงนี้ เกิดขึ้นในใจ บางทีมาทางเสียง ไม่เห็นภาพ เราก็ใช้
การภาวนา สัมมาอะระหัง สู้ไป บางทีมันมาทางภาพ ไม่มี
เสียง เราก็นึกองค์พระไป นึกดวงแก้วไป นึกถึงหลวงปู่วัด
ปากน้ำไป ถ้ามันมาทั้งภาพ ทั้งเสียง เราก็นึกภาพไปด้วย
ภาวนา สัมมาอะระหัง ไปด้วย ก็ฝึกฝนกันไปอย่างนี้

ทำไปทุก ๆ วัน ทำให้สม่ำเสมอ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจ
อื่นใดที่หมุ่คณะมอบหมายให้ จะเป็นพระนักศึกษา เป็นพระ
ดูแลงานโยธา เป็นพระอาจารย์ เป็นพระนักเรียนบาลี หรือ
จะอยู่ตำแหน่งไหนก็ตาม ภารกิจเหล่านี้เป็นบุญทั้งนั้น เป็น
เครื่องเสริม เป็นบารมีที่เสริมในการนั่งด้วยซ้ำ แทนที่จะเป็น
อุปสรรคตามที่เข้าใจผิด

สมมติว่า ทำงานหนัก เพลียบ้าง ให้นั่งไปเถิด เดี่ยว
มันก็หายเพลีย ถ้าหลับก็ปล่อยมัน ง่วงก็หลับ เมื่อยก็ขยับ
ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็ว่ากันใหม่ ฝึกฝนอบรมกันไปอย่างนี้
ทุก ๆ วัน สักวันหนึ่งเราจะได้รางวัลของชีวิต คือการเข้าถึง
พระธรรมกาย การบวชของเราในคราวนี้ก็จะสมปรารถนา
เป็นการบวชที่ได้บุญ ได้กุศล ได้ธรรมะ ได้ที่พึ่งภายใน

โยมพ่อ โยมแม่ พี่น้อง หมุ่ญาติ มีชีวิตอยู่หรือละโลก
ไปแล้วก็มีส่วนแห่งบุญ แดมเป็นที่รักของเทวดาด้วย เทวดา
ชอบพระแท้ พระที่เข้าถึงพระในตัว จะคอยตามอนุรักษ์ดูแล
แล้วจะมีสิ่งที่เป็นอจินไตยเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นให้เราได้
เห็นอยู่ตลอดเวลาด้วยเทวานุภาพ เพราะเทวดารักเรา รักพระ
ที่เข้าถึงพระ และที่สำคัญคือเข้าถึงแล้วมีความสุข และเป็น
ที่พึ่งแก่เราได้

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔